

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ
κ.κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ
ΤΗ 13η ΜΑΪΟΥ 2007**

Δεῦτε ἅπαντες οἱ τοῦ Κύκκου φιλόθιοι μονασταὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι. Ὁ Βασιλεὺς γάρ τῶν αἰώνων, τὴν ἀρετὴν ἀμειβόμενος, τὴν τοῦ Κύκκου Μονήν, τὴν περιβλεπτον «ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων καὶ ὑπεράνω τῶν βουνῶν -ὡς φησὶν Ἡσαΐας- ὕψωσε».

Σύμπας ὁ θεοφόρος χορὸς τῶν τοῦ Κύκκου μοναχῶν ἐπευφράνθητι, ὅτι ἡ τοῦ Κύκκου Μονή, ἡ περίπυστος, ὁ λειμών ὁ εὐανθὴς τοῦ Πνεύματος, ὡς ἀείφωτος πυρσὸς εὐσεβείας τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ σήμερον προβάλλεται.

Ἐξ οὐρανίων Μονῶν οἱ ἀπ' αἰῶνος πάντες ἐν αὐτῇ ἠσκηκότες καὶ οἱ κτίτορες Ἡσαΐας καὶ Ἀλέξιος ἀλλως προσέλθετε ἡμῖν, ἐπαγαλλόμενοι, ὅτι ἶδε Κύριος ἐξ οὐρανοῦ, ὡς εὐσπλαγχνος ἐπὶ τὴν ἀμπελον ταύτην τὴν εὐκληματοῦσαν καὶ εἰς Μητρόπολιν ἀνύψωσεν.

Ὅθεν εὐφῆμῳ στόματι γεραίρομεν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ὁμοῦ καὶ τὸν Δομήτορα. Χαῖρε, Θεογεννήτορ Παντάνασσα τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα, τοῦ Κύκκου ἡ ἀντίληψις καὶ προστασία βεβαία. Μὴ ἀντανέλης τὴν ἀρωγὴν σου ἀφ' ἡμῶν, Θεόνυμφε Μητέρα, ὅτι τῇ σῇ προστασίᾳ προστρέχομεν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. Πληρωθῆτω τό στόμα μου αἰνέσεως, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου. Δόξα τῇ σῇ προνοίᾳ, ἀγαθέ. Δόξα τῇ σῇ χρηστότητι. Δόξα τῷ πρὸς ἡμᾶς σου εὐσπλάγχνῳ βουλήματι.

Μακαριώτατε,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Βουλῆς,

Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐσεβές Πρεσβυτέριον,
Ἀρχηγοί καί ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτικῶν Κομμάτων,
Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ τῆς Μητρὸς Πατρίδος,
Ἐντιμοι κ.κ. Ὑπουργοί, Βουλευταί, Δήμαρχοι καί Κοινοτάρχαι,
Κύριε Ἀρχηγέ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος Κύπρου,
Κύριε Ἀρχηγέ τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς,
Κύριε Διοικητά τῆς ΕΛ.ΔΥ.Κ.,
Ἄρχοντες περισπούδαστοι τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ,
Λαέ τοῦ Θεοῦ περιούσιε καί ἠγαπημένε,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Τὴν συννεφία τοῦ χειμῶνα διαδέχθηκε ἡ ἀνοιξη. Τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ διαδέχθηκε ἡ Ἀνάστασις. Καί τίς μαῦρες ὥρες τοῦ ἀνέμου καί τοῦ ζόφου καί τοῦ κλύδωνος τῆς Ἐκκλησίας μας διαδέχθηκε ἡ νηνεμία, ἡ γαλήνη, ἡ ἠρεμία, καί τό οὐράνιο τόξο –εὐλογία τῶν οὐρανῶν- πάμφωτο τὴν περικοσμῆ.

Οἱ πληγές, τίς ὁποῖες ἀνοιξε ἡ πρόσφατη δεινὴ κρίσις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπουλώνονται.

Ὁ ἐρεθισμὸς τῶν πνευμάτων, πού συνετάραξε τὴν Κυπριακὴ Ἐκκλησία καί τὴ συνείδηση τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας, κατέπαυσε.

Ὁ δαιμονικὸς ἐγωισμὸς ἐνταφιάστηκε, καί ἡ ἀείποτε κλωνιζομένη, ἀλλὰ οὐδέποτε καταβαλλομένη, Ἐκκλησία μας ἐπανευρίσκει τὸν εὐδίο λιμένα της, πρὸς χαρὰ καί ἀγαλλίαση τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, ἀλλὰ καί πρὸς ἀπογοήτευση τῶν πολεμίων της, οἱ ὁποῖοι ἐπιχαίροντες «ἐκρότησαν χεῖρας ἐκ χαιρεκακίας», πιστεύσαντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί τό κῦρος τῆς Ἱεραρχίας της ἐπλήγησαν θανάσιμα.

Σήμερα, ὑπὸ τό ἐλπιδοφόρο φῶς τῆς προοπτικῆς τῆς αὐριον, ὅλοι οἱ Ἱεράρχες μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Προκαθήμενό μας, ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης καί ἀμοιβαίας συγχωρήσεως ἐπανακαταρτίζουμε τὴν ἐνότητά μας, ὑποσχόμενοι νὰ μὴν ξανακυλήσουμε ποτέ στό δρόμο τῆς διχόνοιας, γιατί ὁ λαός μας δέν μπορεῖ νὰ ἀντέξει ἄλλους διχασμούς καί ἀντιπαλότητες. Καί ἡ ὑπόσχεσή μας αὐτὴ ἄς

θεωρηθεῖ ὡς ἡ πλέον ἔμπρακτη συγγνώμη μας γιά το σκανδαλισμό τοῦ λαοῦ μας, πού ὅλοι μας προκαλέσαμε.

Ὅλοι οἱ Ἱεράρχες, «τά μέν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δέ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» (Φιλιπ. γ' 13), κατά τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διαλεγόμεθα ἐν ἀγάπῃ πρός ἀλλήλους γιά τήν κανονική ἐκκλησιαστική ἀναδιοργάνωση καί ἀναδόμηση πρός τό συμφέρον τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας. Διαλεγόμεθα ἐν ἀγάπῃ πρός ἀλλήλους, γιά νά ἰσχυροποιήσουμε μέ τή συναντίληψη καί τήν ὁμοψυχία μας τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας στά δρώμενα τῆς ἐποχῆς μας, γιά νά δώσουμε ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου νέα μαρτυρία τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἐπιβάλλεται σήμερα, ὅπως καί σέ κάθε ἐποχή, ἡ Ἐκκλησία μας ἐνωμένη νά ἔχει ἐπάρκεια καί ὁρμή καί δυναμισμό, γιά νά εἶναι σέ θέση νά φρουρεῖ, ἀλλά καί νά ἐπαυξάνει, τό θησαυρό τῆς πνευματικῆς διαθήκης, τήν ὁποία ἀπό τόν Κύριο παρέλαβε.

Μέσα στά πλαίσια αὐτά ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, πρός μείζονα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ὠφέλεια, συνέστησε νέες Μητροπόλεις καί Ἐπισκοπές. Συνέστησε δέ καί αὐτοτελῆ Μητρόπολη ἐπωνυμουμένη «Ἱερά Μητρόπολη Κύκκου καί Τηλλυρίας», μέ ἔδρα τήν Ἱερά Μονή Κύκκου καί κατά τόπο ποιμαντική ἀρμοδιότητα τίς γειτνιαζουσες πρός τήν Μονή Κοινοτήτες καί κοινότητες τῆς περιοχῆς Τηλλυρίας.

Οὐσιαστικά ἡ Ἱερά Σύνοδος προήγαγε σέ Μητρόπολη τήν Ἱερά, Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου, τό ὄχυρό τοῦτο τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, πού προσπαθεῖ πάντοτε μέ ἀναπεπταμένες τίς πνευματικές της κεραῖες νά συλλαμβάνει τήν Ὁρθόδοξη σκέψη στίς σύγχρονες διαστάσεις της καί νά ἀναπτύσσει τό ἔργο της σ' ὅλη τήν κλίμακα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς θεωρητικῆς καί πρακτικῆς ζωῆς.

Ἡ μητροπολιτική ἀξία, πού προσδίδεται σήμερα στήν ἱστορική τοῦ Κύκκου Μονή, εἶναι κατάκτηση τῆς μακραίωνης ἱστορίας της καί τοῦ ἔνδοξου παρελθόντος της, ἀλλά καί τῆς συνεχῶς καταβαλλόμενης σήμερα δημιουργικῆς

προσπάθειάς της νά ἀπαντήσῃ ἀποδοτικώτερα στή θεία της κλήση καί νά ἀνταποκριθεῖ πληρέστερα στήν κοινωνική καί ἐθνική της ἀποστολή.

Φιλόχριστη ὁμήγυρη,

Πολυμερῶς καί πολυτρόπως, εὐεργετηθέντες μέχρι σήμερα ἀπό τόν εὐεργέτη πάντων τῶν ἀνθρώπων τριαδικό Θεό καί ἀπό τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία, αἶνο καί δοξολογία ἀναπέμπουμε πρὸς τό ὑπερύμνητο ἅγιο ὄνομά Του, γιατί καί πάλιν ἐπέβλεψε ἐπὶ τήν ταπείνωσή μου καί ἐτύχαμε καί τούτου τοῦ Θεοῦ ἐλέους, νά ἀνυψώσει τή μετριότητά μου στό ὕψος τοῦ μητροπολιτικοῦ ἀξιώματος πρὸς διαθέριμανση καρδιῶν καί σωτηρία ψυχῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ Θεάνθρωπος ἀπέθανε.

Ἐνῶ μέχρι σήμερα μέ τήν ποιμαντορική μας ἀδυναμία ἐποιμαίναμε τό τοῦ Κυρίου θεοσεβές μοναχικό ποιμνιο τῆς μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς Τροφουῦ Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, ἐγκαρδίως φιλοῦντες αὐτό καί ὑπ' αὐτοῦ ἀντιφιλούμενοι, ἡ μεγάλη βουλή καί πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ τήν εὐμενῆ ψῆφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τήν κοινή καί ὁμόφωνη ἐκλογή κλήρου καί λαοῦ μέ καλεῖ νά κλίνω ἐκ νέου τόν αὐχένα καί νά ἀνέβω ἐκ τρίτου τίς βαθμίδες τοῦ ἱστορικοῦ τούτου θρόνου καί νά ἀναλάβω τή διαποίμανση τῆς ἄρτι συσταθείσης νέας Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας.

Ὁμολογοῦμε, καί δέν ἀποκρύπτουμε, ὅτι δέος καί φόβος συνέχει τήν ψυχή μας, ἀναμετρῶντας τό ὕψος τῆς νέας διακονίας καί τήν ἀνεπάρκεια τῶν ἡμετέρων σωματικῶν καί πνευματικῶν δυνάμεων, ἀλλά οὐδόλως ξεχνῶ τήν προειδοποίηση τοῦ Κυρίου ὅτι «ὁ θεὸς τὴν χεῖρα ἐπ' ἄροτρον καὶ στρέφων εἰς τὰ ὀπίσω οὐκ εὐθετός ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. θ' 62).

Τὰ ἀγκάθια καί οἱ σταυροὶ δέν μᾶς ἀποθαρρύνουν, γιατί πειστική καί παρήγορη πάντοτε θά ἦχεῖ στά ὦτα μου ἡ φωνή τοῦ Κυρίου: «Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδέ δειλιάτω» (Ἰωάν. ιδ' 27). Μέ τή χάρι τοῦ Παναγίου καί τελεταρχικοῦ πνεύματος, τοῦ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύοντος καί τὰ ἐλλείποντα πανσόφως καί ἀκαταλήπτως ἀναπληροῦντος, ἀναλαμβάνουμε μέ σθένος τούς οἶακες τῆς ἄρτιγενοῦς Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας, καί διαβεβαίωση δίνουμε ὅτι πᾶσαν θά καταβάλουμε προσπάθεια γιὰ πιστὴ καί ἀφωσιωμένη διακονία.

«Μικρόν ποιμνιον» ἀναμένει τήν μέριμνα καί φροντίδα μας, ὅμως δέν ἀγνοοῦμε τούς λόγους τοῦ Κυρίου στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο: «Μή φοβοῦ τό μικρόν ποιμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν» (Λουκ. ιβ'32). Πρός τό ὀλίγο καί τό μικρό ἀποκαλύφθηκαν κατά τήν Πεντηκοστή τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Τό ὀλίγο καί τό μικρό γίνεται ἀπειράριθμο στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄριστος καί ὁ ἄριστος μέγας εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ἐπέκεινα πάσης ἀριθμολογίας, ὁ πᾶντα δυνάμενος Χριστός. Ἡ δύναμη τοῦ Πνεύματος δέν εἶναι μέ τά μεγάλα μεγέθη τῶν ἀριθμῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διαβεβαιώνει στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο: «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη' 20). Πολύ περισσότερο ὅταν πλείονες τῶν δύο ἢ τριῶν εἶναι συνηγμένοι στό ὄνομά Του, τότε εἶναι Ἐκεῖνος παρών, ἐμπνέων, ἐλέγχων, ὀδηγῶν, καί κατευθύνων ὅλους πρὸς πλήρωση τοῦ ἁγίου θελήματός Του. Τήν ἐν χρόνῳ ἱστορία τήν γράφει ὁ ἄχρονος Θεός.

Ἐγκαινιάζοντες σήμερα τήν ἐν μέσῳ ὑμῶν ταπεινή ποιμαντορία μας, δέν προτιθέμεθα νά ἐπεκτείνουμε τό λόγο σέ ἔκθεση λεπτομερειῶν τοῦ προγράμματος, τό ὁποῖο θά ἀκολουθήσουμε. Γιατί, ὅπως πολύ σωστά λέχθηκε, γιά τούς ποιμένες ἕνα πρόγραμμα ὑπάρχει, τό αἰώνιο πρόγραμμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον ἀπό τῆς Πεντηκοστῆς παρέλαβε. Τό πρόγραμμα αὐτό τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας θά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς, ὀρθοτομοῦντες τό λόγο τῆς ἀλήθειας, ὅπως τόν παρέλαβε, τόν διαφύλαξε, τόν διατύπωσε, τόν ἐρμήνευσε, καί τόν βιώνει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τηροῦντες συγχρόνως καί τίς ἱερές παραδόσεις καί τά ἐκκλησιαστικά θέσμιμα, ὅχι ὅμως σάν ἀπλοῖ φύλακες κάποιου μουσειακοῦ θησαυροῦ, γιατί ὁ θησαυρός τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεώς μας δέν εἶναι στατική ἀξία, ἀλλά θεία ἀξία δυναμική. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἕνας νεκρός κανόνας πίστεως καί βίου. Ὅπως καί ὁ Κύριός της, δέν εἶναι παρελθόν. Εἶναι πάντοτε παρόν. Εἶναι Ἐκκλησία, πορευομένη μέσα στό χρόνο. Εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, τό ἀναστημένο, τό ζωντανό, τό ἀφθαρτο Σῶμα Χριστοῦ, παρόν καί, κινούμενο μέσα στόν κόσμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀνάσταση καί ζωή καί ἀφθαρσία χαριζόμενο. Ἡ μεγάλη ἀπειλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅταν αὐτή καταφεύγει στήν κινδυνώδη ἀσφάλεια

τῆς στατικότητας, καί ἀρνεῖται νά ἐπανέλθει στό ὑπερῶο τῆς Πεντηκοστῆς, στήν ἀνανέωση, στήν ἀνασύνταξη, στήν ἀναδιάρθρωση, στήν ἀναδιοργάνωση καί ὁμαλή λειτουργία τοῦ Σώματός της.

Κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο: «*Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε γηρᾷ, ἀεὶ δὲ ἀκμάζει*». Γιά νά εἶναι ὅμως ἀκμάζουσα ἡ Ἐκκλησία, ὀφείλει, χωρὶς νά παύσει νά εἶναι Σῶμα Χριστοῦ καί κοινωνία θεώσεως, νά παρακολουθεῖ μέ στοργή τὴν ἐπικαιρότητα τῆς στιγμῆς καί νά χρησιμοποιεῖ τίς ἐκάστοτε ἐκφάνσεις τοῦ πολιτισμοῦ καί τοῦ κοινωνικοῦ βίου ὡς «ὀστράκινα σκεύη», στά ὁποῖα θά ἐμβάλλει τόν οὐράνιο θησαυρό. Γιατί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε: «*οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκούς παλαιούς... ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκούς καινοὺς βλητέον*» (Μάρκ. β',22).

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν προοπτικὴ θά ἐρμηνεύω, μέ ἔργα καί ὄχι μέ λόγια, τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου, καί θά ἐργάζομαι γιὰ τόν ἐν Χριστῷ καταρτισμὸ τοῦ ἐμπιστευθέντος σ' ἐμέ ποιμνίου.

Αἶροντας τό σταυρό ὡς λάβαρο θριάμβου, θά κηρύττω Χριστό «*Ἐσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν*» (Α' Κορ. α'24), ἐνῶ παράλληλη θά εἶναι ἡ προσπάθειά μου γιὰ τὴν κοινωνικοποίηση τοῦ Εὐαγγελίου. Μέ θέρμη, δηλαδή, ἀποστολικὴ θά φέρνω ἀναλλοίωτο τό Εὐαγγελικὸ μήνυμα μέσα στὴ σημερινὴ ἐρειπωμένη ἀπὸ ἀξίες, ἀρχές καί ἰδανικά κοινωνία, μέ σύγχρονους ὅμως τρόπους μεταφορᾶς καί μετάδοσής του, καί, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τό φῶς τῆς πατερικῆς παράδοσης θά προσαρμόζω τό ποιμαντικὸ μου ἔργο στίς πιεστικὲς ἀναζητήσεις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς καί μέ σοβαρότητα καί ὑπευθυνότητα θά ἐρευνῶ καί θά κατανοῶ τὰ προβλήματα τοῦ σημερινοῦ ἐγκοσμιο-κρατούμενου ἀνθρώπου.

Οἱ νέοι καί τὰ προβλήματά τους (ναρκωτικά, εἶτζ, ἀνεργία, βία, ἔγκλημα, ψυχαγωγία) θά εἶναι στίς προτεραιότητές μου.

Ἡ τρίτη ἡλικία, οἱ πάσχοντες, οἱ ἀναξιοπαθοῦντες, ἡ οἰκογένεια, καί δὴ ἡ πολύτεκνη, ἡ παιδεία, ἡ ἱστορία, οἱ θεσμοί, τό δημογραφικὸ πρόβλημα, οἱ αἰρέσεις, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ἡ ἰσοπεδωτικὴ παγκοσμιοποίηση, ἡ κρίση τοῦ Πολιτισμοῦ μας, οἱ μετανάστες, ἡ ἄρση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, τό

έθνικό μας πρόβλημα και άλλα θά αποτελοῦν πεδίο δράσης τῆς ποιμαντικῆς μας διακονίας.

Σ' ὅλα τὰ μεγάλα ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τό σημερινό ἄνθρωπο, τόσο στήν προσωπική, οικογενειακή, κοινωνική καί ἔθνική του διάσταση, ὅσο καί μέσα στό διορθόδοξο, διαχριστιανικό και διεθνές περιβάλλον θά ἔχουμε ὑπεύθυνη γνώμη καί θέσεις.

Τό ἔργο μας, δηλαδή, θά εἶναι ὀργανικά ἐντεταγμένο στό καθόλου ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἡ προσφορά μας (ὄχι ἡ διαποίμανσή μας) δέν θά περιορίζεται μόνο ὑπέρ τῶν τέκνων τῆς ἰδίας ἡμῶν δικαιοδοσίας, ἀλλά θά εἶναι προσφορά ὑπέρ ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ μας. Ἄλλωστε μέσα στήν Ἐκκλησία οἱ ἐπί μέρους ποιμένες γνωρίζουμε ὅτι τό ποιμνιο εἶναι ἄτμητο ὡς τοῦ ἐνός Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Σῶμα καί κληρονομία.

Ἐπειδή ὅμως, κατά εὐτυχῆ συγκυρία, ἡ σημερινή ἡμέρα ἐορτάζεται ὡς ἡμέρα τῆς πολύτεκνης μάνας, δέν θά μπορούσα νά προσπεράσω σιωπηλά τό γεγονός αὐτό. Ἀπό τοῦ Βήματος τούτου, διακηρύττω ὅτι οὐδέποτε θά γνωρίσω τό δισταγμό καί δέν θα ταλανιστῶ ἀπό ὁποιοδήποτε σκεπτικισμό ἀπέναντι στό ἠθικό χρέος πρὸς τήν τεκνογονοῦσα καί τεκνοτροφοῦσα Κύπρια μάνα. Ἀπό τοῦ Βήματος τούτου διαβεβαιώνω, ὅτι ἔντονη θά εἶναι ἡ παρουσία καί συνεχῆς ἡ ἀρωγή τῆς Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας πρὸς τήν Κύπρια μάνα, πού σκόρπισε ζωή καί ἀποκόμισε θάνατο, πού με σπαραγμό ψυχῆς εἶδε τὰ τέκνα της να θυσιάζονται ἢ ἀκόμη χειρότερο νά ἀγνοοῦνται, ἀλλά μέσα στό θρῆνο καί τό σπαραγμό της, σάν ἄλλη Σπαρτιάτισσα ὑψώνεται ὄρθια στή μεγαλωσύνη της καί ἀκαταμάχητη στή δοκιμασία της, σύμβολο πίστεως, ἐλπίδας, ἀγώνα καί δικαίωσης.

Κατά τήν ἱερή, ὅμως, αὐτή ὥρα τῆς Ἐνθρονίσεώς μου, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά στρέψω τή σκέψη μου καί τήν καρδιά μου πρὸς τό προσφιλές λογικό ποιμνιο μου, τόν εὐαγῆ κληρο καί τό θεόλεκτο λαό, τίς πολύτιμες ψυχές, πού μου ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Αγαπητοί συμπρεσβύτεροι,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ καὶ αὐτόπτης μάρτυρας νὰ γίνω τῆς θεοσέβειας καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλοτιμίας σας. Ἀπὸ σήμερα ὅμως εἰσέρχομαι στό ἄχραντο μυστήριο τῆς ἀγίας διακονίας τῶν ψυχῶν σας. Ἀπὸ σήμερα θὰ εἶμαι ὁ νόμιμος καὶ κανονικός εὐαγγελικός ποιμένας καὶ πατέρας πνευματικός ὄλων σας. Ἀπὸ σήμερα θὰ ἀποτελεῖτε τὸ ἀντικείμενο τῶν προσευχῶν καὶ τῆς ποιμαντικῆς μου εὐθύνης.

Ὡς ἀντίδωρο ταπεινὸ τῆς δικῆς σας ἀγάπης θὰ ἀντιπροσφέρω πάντοτε τὴ διακονία μου, μὴ φειδόμενος κόπων καὶ θυσιῶν. Ἀκλινῆς καὶ εὐθύβολος θὰ ἐκδηλώνεται ἡ προσπάθειά μου νὰ ἀναδειχθῶ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας, καὶ ἀνύστακτη θὰ εἶναι ἡ φροντίδα μου γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ πρόοδό σας.

Πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἄμεσους συνεργάτες μου, τοὺς φιλόχριστους μοναχοὺς καὶ εὐλαβεστάτους κληρικούς ἀπευθυνόμενοι, σᾶς διαβεβαιώνουμε ὅτι στό πρόσωπό μου θὰ ἔχετε πάντοτε τὸν στοργικό Ἐπίσκοπό σας, πρόθυμο σύμβουλο καὶ ὁδηγὸ καὶ παραμυθητὴ, ἀλλὰ καὶ ἄγρυπνο ἐπόπτη τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἱεροπρεποῦς καὶ εὐόρκου ἐκπληρώσεως τῶν ἱερῶν καθηκόντων σας.

Πρὸς τὸ φιλόθεο λαὸ τῆς Ἐπαρχίας μας τοῦτο μόνο λέγομε, ὅτι στό πρόσωπό μου θὰ βρεῖτε ἀγάπη πατρικὴ καὶ ἐνδιαφέρον ἀληθινὸ καὶ ἀνεξάντλητο γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα σας.

Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀπραξία τῶν λόγων καὶ τῶν ὑποσχέσεων καὶ τὴν κατὰ τὸ Μέγα Βασίλειο «ἀδάπανον εὐλάβειαν». Γι' αὐτὸ καὶ διαβεβαιώσω δίνω ὅτι μὲ ἄγρυπνο πάντοτε τὸ λύχνο τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνείδησής μου θὰ βιώνω τὴν ποιμαντικὴ μου δράση ὡς θυσιαστικὴ ἀγάπη, καὶ ἀθόρυβα θὰ ἐργάζομαι πρὸς ἐπούλωση τῆς κοινωνικῆς δυστυχίας. Θὰ εἶμαι κοντὰ σας. Θὰ ἀκουμπῶ πάνω στὸν πόνο σας. Θὰ συμπορεύομαι μαζί σας καὶ θὰ συμμερίζομαι τὰ προβλήματα σας, μέτοχος στίς χαρὲς καὶ στίς θλίψεις σας. Ἔχοντας πάντοτε κατὰ νοῦ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα, ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δέ μὴ

ἔχων, οὐδέν ὠφελοῦμαι» (Α' Κορ. 13'). Θά ποιῶ τό ἔλεος πρός τούς πονεμένους, τούς τεθλιμμένους, τούς πάσχοντες καί δυστυχισμένους. Ἀπό τήν καρδιά μου ποτέ δέν θά λείπει ὁ ἅγιος ἄρτος τῆς ἀγάπης. Ραψωδόν τῆς ἀγάπης καί τῆς πρός τόν πλησίον βοήθειας θά καταστήσω τόν ἑαυτό μου. Σαμαρείτης φιλόφρων καί ὄχι Λευΐτης ἄσπλαχνος, θά εἶμαι. Γιατί ἡ φιλοφροσύνη εἶναι προέκταση καί συμπλήρωση τοῦ πνευματικοῦ ἔργου καί τῆς μυστηριακῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας πού ὡς Σῶμα Χριστοῦ συνεχίζει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Θεανθρώπου, ὁ ὁποῖος «διήλθεν ἐνεργετῶν καί ἰώμενος πάντας» (Πράξ. 138), καί ὁποῖος μᾶς ἄφησε ὡς διαθήκη τή διαβεβαίωσή του: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. κε'40).

Παράλληλα ὅμως πρός τά ἐξυψωτικά χριστιανικά παλαίσματα εἶναι καί τά ἐθνικά, γί' αὐτό καί πάντοτε θά ζῶ μέ τό πάθος τῆς ἀγωνίας τοῦ μαρτυρικοῦ ποιμνίου μου καί τοῦ λαοῦ μας, καί θά ἐργάζομαι γιά τή θεοφιλή καί ἐθνωφελεῆ δρομολόγηση τῆς κατά Κύκκο καί Τηλλυρία Ἐκκλησίας καί κοινωνίας. Μέ ἱερό ἐνθουσιασμό καί δημιουργικό παλμό θά ἐργάζομαι γιά τήν οὐρανοποιούσα ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά καί θά ἐκδαπανοῦμαι καθημερινά στόν ἀγῶνα γιά τά δίκαια τοῦ λαοῦ μας. Γιατί πίστη στό Γολγοθᾶ σημαίνει πίστη πρός τήν Ἀλήθεια, καί τή Δικαιοσύνη, καί τήν Ἐλευθερία.

Δέν μᾶς διαφεύγει τό γεγονός, ὅτι τό λογικό ποιμνίό μας, τόσο τῶν κοινοτήτων τῆς περιοχῆς Κύκκου, ὅσο καί τῆς μαρτυροστόλιστης Τηλλυρίας βιώνουν μέ τόν πιό σκληρό τρόπο τά ἀποτελέσματα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς τοῦ 1974. Ἰδιαίτερα ἡ πολιορκημένη Τηλλυρία γιά τριάντα δύο τώρα χρόνια εἶναι μόνη μέ τό Θεό καί τόν ἑαυτό της, ἀποκλεισμένη ἀπό τόν ὑπόλοιπο κόσμον, ἀλλά σέ πείσμα τῶν καιρῶν καί τοῦ παραλόγου τῆς ἐποχῆς μας στέκεται ὀρθή στό χρέος της καί δέν ὑποτάσσεται στήν ἄθλια κατοχή. Οἱ Ἕλληνες τῆς Τηλλυρίας, μέ τήν ἀσφυξία τῆς πολιορκίας ἀπό τίς κατοχικές δυνάμεις νά περισφίγγει τό λαϊκό τους, παραμένουν ὀρθοί καί ἀλύγιστοι στή γῆ τῶν πατέρων τους, τήν ποτισμένη μέ αἷμα ἡρώων καί ζυμωμένη μέ δάκρυα καί ἰδρώτα, εὐαγγελιζόμενοι «ὡς ἀστῆρ ἑωθινός ἐν μέσῳ νεφέλης» τήν ἔλευση τοῦ ἐθνικοῦ μας λυτρωμοῦ. Οἱ μαρτυρικοί Ἕλληνες τῆς Τηλλυρίας «ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» κατά κυριολεξία,

παραμένουν στά χωριά τους αγέρωχοι καί ἄφοβοι, στέλλοντας τό μήνυμα στους ἐγκλωβισμένους ἀδελφούς μας τῆς αἱματοβαμμένης καί σκλαβωμένης Καρπασίας νά μή σκιάζονται στά σκότη, γιατί «ή λευτεριά, σάν τῆς αὐγῆς τό φεγγοβόλο ἀστέρι τῆς νύκτας τό ξημέρωμα θά φέρει».

Ὡς Ἱεράρχης, λοιπόν, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θεωρεῖ τόν ἄνθρωπο ὡς τήν ὑπέρτατη ἀξία τοῦ κόσμου καί τοποθετεῖ τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς του στήν ἐλευθερία, ἀκατάβλητος θά εἶμαι ἀγωνιστής τῶν ἱστορικῶν δικαίων τοῦ λαοῦ μας, καί ἐνθουσιώδης ἐμψυχωτής, πού θά ἀναφλογίζω τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων μέ τό γνήσιο καημό τῆς ἐλευθερίας. Πάντοτε θά ἐνισχύω τήν ἀκαταμάχητη ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας, καί θά θερμαίνω τήν ἀποσταμένη ἐλπίδα του, καί θά τονώνω τήν ἀπόφασή του νά μήν ὑποταχθεῖ καί νά μήν ἐνδώσει, μέχρι τήν τελική του δικαίωση. Μέχρι πού νά βγεῖ ἀπό τή σκιά θανάτου στό ὑπερήφανο φῶς τῆς ἐλευθερίας. Μέχρι πού νά καρποφορήσουν οἱ προσπάθειες, πού καταβάλλονται, γιά μιᾶ λύση στό ἐθνικό μας πρόβλημα δίκαιη, λειτουργική καί βιώσιμη, πού θά ἐπανενώνει πραγματικά τήν Κύπρο σ' ἓνα ἐλεύθερο, ἀνεξάρτητο, ἐνιαῖο καί δημοκρατικό κράτος, μέσα στό ὁποῖο Ἑλληνοκύπριοι καί Τουρκοκύπριοι, Μαρωῆτες, Ἀρμένιοι καί Λατῖνοι θά ζοῦμε μαζί εἰρηνικά καί ἀδελφωμένα, μέσα σέ συνθηκес ἀσφάλειας, ἐλευθερίας, ἰσότητας, εἰρήνης καί δικαιοσύνης, χωρίς κατοχικούς στρατούς, συρματοπλέγματα καί ἐποίκουσ, καί μέ κατοχυρωμένα τά ἀνθρώπινα δικαιώματα γιά ὄλους τούς νόμιμους κατοίκους αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Γιά τόν κυπριακό ἑλληνισμό ἡ κατεχόμενη γῆ του εἶναι ἡ πανίερη ἐστία του, εἶναι μιᾶ διάσταση τοῦ ἑαυτοῦ του, εἶναι ὑπόμνημα ἀείζωο τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας του, καί αἰμάσσει ἡ ψυχὴ του ἀπό τή συνεχιζόμενη τουρκική κατοχή, γι' αὐτό καί, ὅσο τό πολυαιώνιο δουλικό σκότος θά συνεχίζει νά ἐξαπλώνεται ἀπό τίς ἄλλοτε λαμπρές, καί τώρα ἐξοφωμένες, κορυφές τοῦ Πενταδακτύλου καί νά σκεπάζει, σάν μαῦρος νεκρικός μανδύας, τά τουρκοπατημένα βόρεια ἐδάφη μας, θά ἀγωνίζεται μέσα ἀπό τούς θεμιτούς δρόμους τοῦ διεθνοῦς δικαίου, καί μέ ἄγρυπνο συναντιλήπτορα τόν μόνο ἀνιδιοτελῆ καί ὁμόψυχο συμπαραστάτη μας,

τήν αιώνια Ἑλλάδα, γιά μιά λύση, πού θά ἐξασφαλίζει τήν ἐπιβίωση τῆς Κύπρου καί τή συνοχή τῆς ζωῆς της μέ τήν ὑπερτρισηλιετή ἱστορία της.

Κανένα ἄλλο ἀγαθό δέν ποθεῖ μέ τόση σφοδρότητα ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός, ὅσο τήν ἐπανένωση τῆς πατρίδας μας καί τήν εἰρηνική συνύπαρξη καί ἀρμονική συμβίωση μέ τους Τουρκοκύπριους συμπατριῶτές μας. Ἡ εἰρηνική συνύπαρξη ὅμως καί ἡ ἀρμονική συμβίωση πρέπει νά θεμελιώνονται πάνω στή δικαιοσύνη. Ὁ θρίαμβος τῆς εἰρήνης ἐπιτυγχάνεται, ὅταν αὐτή συγκαταβιώνει μέ τήν ἐλευθερία, τή δικαιοσύνη, τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰρηνική συνύπαρξη καί ἀρμονική συμβίωση μέσα σέ μιά ἐπανενωμένη, ἐλεύθερη καί ἀνεξάρτητη Κύπρο, ναί. Συγκάτοικοι τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀγάπης, ναί. Ἀρνούμαστε ὅμως τήν ἐκποίηση τῆς ἱστορίας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἀρνούμαστε νά γίνουμε ἕνα παλίμψηστο τῆς Ἱστορίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, πού στή διαχρονική της πορεία ἐπέκρινε μέ δριμύτητα τίς φυλετικές, πολιτιστικές καί θρησκευτικές διακρίσεις, καί ἀγωνίστηκε νά ἐμποδίσει τή διάβρωση τῶν ἐθνῶν ἀπό τό δηλητήριο τοῦ φανατισμοῦ, τοῦ σοβινισμοῦ, τοῦ ρατσισμοῦ καί τῆς μισαλλοδοξίας, θά διατηρεῖ πάντοτε διαύλους ἐπικοινωνίας μέ τους Τουρκοκύπριους συμπατριῶτες μας, στήν προσπάθεια νά οἰκοδομήσουμε ἀπό κοινοῦ μιά ἐλεύθερη, ἀνεξάρτητη, ἐνωμένη καί δημοκρατική πατρίδα, μέσα στήν ὁποία θά ἐδραιώνονται οἱ κοινωνικές καί ἠθικές ἀξίες τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἰσονομίας καί ἰσοπολιτείας. Ὅσο ὅμως τό ξίφος τοῦ Ἀττίλα θά εἶναι μπηγμένο στήν καρδιά τῆς Κύπρου, θά ἀντιστέκεται καί θά μάχεται, θά μάχεται καί θά ἀντιπαλαίει πρὸς τήν ἀδικία, γιατί γνωρίζει ὅτι τό δίκαιο δέν συμπνίγεται. Τό δίκαιο σταυρώνεται, ἀλλά δέν πεθαίνει. Παραμένει αἰώνια ζωντανό, καί λάμπει ὡς ἀνάσταση καί χαροποιό φῶς. «Δέν ὑπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα», κατά τό Βίκτωρα Οὐγκώ, «δέν ὑπάρχει παρά τό δίκαιο. Τό δίκαιο εἶναι ἀκαταπόντιστο. Κύματα ἀπό γεγονότα περνοῦν ἀπό πάνω του, ἀλλά ἐκεῖνο ἀναδύεται», ἀποκτᾷ δύναμη τεράστια, καί ἀποτρέπει ἄδικες ἀποφάσεις καί ἄνομα συμφέροντα.

Καί νῦν τόν λόγο κατακλείοντες, πρῶτον μὲν δοξολογοῦμε ἐκ βαθέων τόν Κύριο καί Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Χριστό, τόν ἐλεοῦντα με συνεχῶς, δεύτερον δέ ὀλόψυχες εὐχαριστίες ἐκφράζουμε πρὸς τήν Αὐτοῦ Μακαριότητα τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος ἠγαθύνθη νά τιμήσει τή μετριότητά μου μέ τό μητροπολιτικό ἀξίωμα, καί βαθύτατη ἀγάπη καί τιμή πρὸς αὐτόν ἀνταποδίδουμε, διαβεβαιώνοντες ὅτι ἀλληλέγγυοι συγκυρηναῖοι θά εἴμαστε σέ κάθε ἐργώδη προσπάθειά του.

Θερμότατες εὐχαριστίες ἐκφράζουμε καί πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Ἱεράρχες καί συλλειτουργοὺς γιά τήν ἐμπιστοσύνη, μέ τήν ὁποία μέ ἔχουν τιμήσει, ἰδιαίτερα δέ τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεόφυτο γιά τήν παραχώρηση μέρους τῆς θεοσώστου μητροπολιτικῆς περιφερείας του πρὸς σύσταση τῆς νέας Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας. Εἶψαν τά ἔτη αὐτοῦ καί αὐτῶν πολλά.

Ἀπό καρδίας εὐχαριστοῦμε καί τοὺς Σεβασμιωτάτους ἐκπροσώπους, τοῦ θεοδόξαστου Πρωτόθρονου τῆς Ὁρθοδοξίας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι λαμπρύνουν μέ τήν παρουσία τους τήν πανηγυρική αὐτή τελετή.

Ἐμπλεοὶ τοιούτων αἰσθημάτων, εὐχαριστοῦμε ἀπό καρδίας καί τοὺς φιλόθεους ἡγουμένους καί τοὺς λοιποὺς κληρικούς καί μοναχοὺς καί τόν περιούσιο τοῦ Κυρίου λαοῦ γιά τή συμμετοχή τους στή χαρά αὐτή καί ἀγαλλίαση.

Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ἀπευθύνουμε πρὸς τόν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς κ. Δημήτρη Χριστόφια καί τοὺς ἀρχηγούς ἢ ἐκπροσώπους τῶν Πολιτικῶν Κομμάτων, πρὸς τοὺς ἔντιμους Ὑπουργοὺς, Βουλευτές, Δημάρχους καί Κοινοτάρχες, πρὸς τόν Πρέσβυ τῆς Μητρὸς πατρίδος, πρὸς τόν Ἀρχηγό τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς, τό Διοικητὴ τῆς ΕΛ.ΔΥ.Κ., τόν Ἀρχηγό τῆς Ἀστυνομίας καί πρὸς ὅλες τίς τεταγμένες ἀρχές καί ἐξουσίες γιά τήν ὑψηλή παρουσία τους, ἢ ὁποία προσδίδει ἰδιαίτερη αἴγλη καί λαμπηδόνα στήν τερπνὴ καί εὐσημὴ αὐτή γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα.

Πρὸς τό φιλόχριστο καί εὐσεβὲς ποιμνιό μας ἐκδηλώνουμε τή βαθιά χαρά καί συγκίνησή μας, εὐχαριστοῦντες αὐτό ὀλόψυχα γιά τίς ἐκδηλώσεις τιμῆς καί

ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπό μου, καὶ εὐχόμεσθε τὸ ἰλαρὸ φῶς τῆς ἀκοίμητης κανδήλας τῆς Μεγαλόχαρης τοῦ Κύκκου Ἐλεούσας νὰ φωτίζει τὴν ψυχὴ του καὶ νὰ αἰχμαλωτίζει καὶ νὰ κατευθύνει τὸ νοῦ του πρὸς τὸ θεῖο θέλημα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Τῆς.

Τέλος δὲ ἀπὸ τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτῆς ἔδρας, τῆ μητροπολιτικῆ χάρη καὶ εὐθύνη καὶ ἐξουσία περιβεβλημένοι, διαβεβαιοῦμε τὴ χριστοφόρο Ἀδελφότητα τῆς «ἡμερτῆς» Τροφοῦ Ἱερᾶς Μονῆς μου, τῆ μελιτοφόρο αὐτῆ κυψέλη ἐργασίας, τῆς ὁποίας ἀπὸ εἰκοσιτετραετίας προϋστάμεθα, ὅτι καὶ πάλιν ὡς διάκονος θὰ τὴν ὑπηρετοῦμε, καὶ πάντες τοὺς συμμοναστές μου ὡς συνεργάτες καὶ συναντιλήπτορες στό Γολγοθᾶ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ χρέους θὰ τοὺς θεωροῦμε. Ἄν δὲ πολλά ἢ ὀλίγα, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐπταίσαμε, τὴν ἄφεση καὶ συγχώρηση ζητοῦμε.

Σέ «παροξυσμὸ ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων» καλῶ ὅλους τοὺς συμμοναστές μου, γιατί ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. δ, 16). Γι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὸν Ντοστογιέφσκυ «κόλαση εἶναι τὸ μαρτύριο τοῦ νὰ μὴν ἀγαπᾶ κανεὶς».

Ἀπονέμοντες σ' ὅλο τὸ ποίμνιό μας ὀλόθυμη τὴν Ἀρχιερατικὴ καὶ πατρικὴ εὐλογία μας, εὐχόμεθα πλούσια τὰ δωρήματα τοῦ Δοτῆρος παντός ἀγαθοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου «ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶψαν μετ' Αὐτοῦ».